

Arrest

nr. 326 048 van 30 april 2025
in de zaak RvV X /

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TRITSMANS
 Albertstraat 29
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en X wettelijk vertegenwoordigd door haar vader X, die verklaren van Israëlische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2024 met referentnummer 122617.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. TRITSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 2 februari 2024 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) nam op 18 september 2024 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 30 september 2024 per aangetekende zending aan verzoekers betekend werd, vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.02.2024 werd ingediend door :

*Z., G. (...) (geen R.R.)
Geboren te Onbepaald op (...)
M. Z., R. (...) (geen R.R.)
Geboren op (...)
Wettelijke vertegenwoordigers van:
Z., N. (geen R.R.)
Geboren op (...)
Nationaliteit: Israël
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste dochter in België zou wonen, gehuwd zou zijn met een Belg en in verwachting zou zijn van haar eerste kind. Ter staving hiervan leggen zij het resultaat van een bloedanalyse dd. 12.01.2024 van hun oudste dochter voor. Echter, we merken op dat betrokkenen de verwantschap met hun dochter op geen enkele manier aantonen. Verder merken we op dat hun vermeende dochter niet over enig verblijfsrecht beschikt daar haar aanvraag gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, negatief werd afgesloten op 07.06.2024. Tenslotte wijzen we er op dat uit de voorgelegde bloedanalyse niet kan blijken dat hun dochter inderdaad zwanger zou zijn, dit wordt niet zo geattesteerd door een arts bevoegd om de bloedanalyse te interpreteren. Het louter voorleggen van een bloedanalyse is onvoldoende. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de actuele situatie in Israël (waar er reeds maandenlang een staat van oorlog met Palestina zou heersen, waar het uitermate onveilig zou zijn). In dit kader beroepen zij zich op artikel 2, artikel 5 en artikel 15 van het EVRM. Echter, deze verwijzing kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie en betrokkenen geen enkel begin van persoonlijk bewijs voorleggen dat zij geraakt zullen worden door de aangehaalde situatie. Verzoekers beperken zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zouden vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen menen verder dat een terugkeer naar Israël een schending zou inhouden van artikel 5, artikel 2 en artikel 15 van het EVRM. Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid. Huidige beslissing houdt echter geen beslissingen tot vrijheidsberoving in noch zijn er concrete aanwijzingen dat verzoekers in hun herkomstland van hun vrijheid dreigt te worden beroofd of hun vrijheid en veiligheid er zijn bedreigd. (RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van art. 2 EVRM: recht op leven en art. 15 EVRM: afwijking in geval van noodtoestand, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat deze rechten zouden geschonden worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niet zomaar de draad zouden kunnen oppikken omdat zij niemand kennen in Israël. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Bovendien verblijven betrokkenen pas sinds de zomer van 2023 in België. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie,

vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 52 jaar voor mijnheer, ruim 47 jaar voor mevrouw en ruim 15 jaar voor hun dochter in Israël en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien wijzen we er op dat hun dochter reeds vijftien jaar was aankomst, zodat redelijkerwijs aangenomen mag worden dat zij reeds verschillende jaren scholing genoten heeft in het land van herkomst en haar scholing aldaar probleemloos kan verderzetten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun gezins- en privéleven. Zij zouden zeer sterke familiale banden hebben met België via hun dochter en eveneens onderdeel vormen van de Israëlische gemeenschap in Antwerpen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen verwijzen naar de aanwezigheid van hun dochter en haar Belgische echtgenoot. Echter, we stellen vast dat betrokkenen de verwantschap met hun dochter niet aantonen, evenmin is er sprake van samenwonen met dit familielid. Bovendien beschikt hun dochter evenmin over enig verblijfsrecht daar haar aanvraag gezinshereniging, in functie van haar Belgische echtgenoot, werd geweigerd op 07.06.2024. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroepen betrokkenen zich niet op dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid noch worden ze aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending zou vormen van artikel 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Israël uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde

vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds de zomer van 2023 in België zouden verblijven, dat zij een zelf bedruipende familie zouden zijn die eigen inkomsten hebben, dat zij geen enkele steun van België nodig zouden hebben, dat zij Antwerpen zouden kennen als hun thuis, dat zij bijzondere banden met België zouden hebben en dat er sprake zou zijn van een goede integratie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de

1.3. De gemachtigde trof op 18 september 2024 ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die op 30 september 2024 per aangetekende zending aan verzoeker betekend werd, vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: Z., G. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Onbepaald
nationaliteit: I.(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 02.02.2024 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

1.4. Op dezelfde dag werd eveneens aan tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) en haar minderjarige dochter een bevel afgeleverd om het grondgebied van België te verlaten. Deze beslissing, die op 30 september 2024 per aangetekende zending aan verzoekster betekend werd, vormt de derde bestreden beslissing. De motivering van dit bevel luidt als volgt :

“Mevrouw,

Naam, voornaam: M. Z., R.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Onbepaald

nationaliteit: I.(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

Z., N., geboren op (...), nationaliteit: I.(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 20 van de wet van 15 december 1980 is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:*

Betrokkene diende op 02.02.2024 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over ontvankelijkheid

2.1. Verzoekers hebben er voor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet moeten in de syntheseseminarie *“alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verder uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verwerende partij voert in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep aan omdat verzoekers in het inleidende verzoekschrift zouden hebben nagelaten een voldoende duidelijk en omschreven middel naar voren te brengen.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Een lezing van het inleidende verzoekschrift leert dat verzoekers daarin aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond en deze als niet redelijk beschouwen. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij een schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Ook geven zij aan dat er sprake is van een miskenning van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus kan wel degelijk worden aangenomen dat het inleidende verzoekschrift een middel bevat.

2.3. Verwerende partij haalt in de nota met opmerkingen verder aan dat de verzoekers in het “besluit” van hun verzoekschrift aan de Raad vragen om hun verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren, hen verblijf in België toe te staan en hen in het bezit te stellen van de nodige verblijfsdocumenten. Zij wijst erop dat de Raad *in casu* niet optreedt als rechter in volle rechtsmacht, maar als annulatierechter en derhalve de door verzoekers gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad stelt echter vast dat het opschrift van het verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat het beroep een beroep tot nietigverklaring betreft. Ook *in fine* het verzoekschrift vorderen verzoekers de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4. Er ter terechtzitting op gewezen dat de exceptie van onontvankelijkheid niet wordt aanvaard, en het beroep verder ten gronde zal behandeld worden, werpt de verwerende partij op dat er geen wetsconforme syntheseseminarie werd neergelegd, daar er niet gerepliceerd wordt op de in de nota geformuleerde opmerkingen die door de verwerende partij werd ingediend. De Raad stelt vast dat de syntheseseminarie een herhaling bevat van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift en dat deze wel degelijk wordt aangevuld met een – zij het zeer korte- repliek op het verweer van de verwerende partij. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de vereiste van een syntheseseminarie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Zoals reeds werd aangegeven, dient te worden aangenomen dat verzoekers – in een enig middel – de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van artikel 8 van het EVRM. In hun syntheseseminarie vatten zij hun middel, en hun repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

“1) MIDDEL 1 : actuele situatie in Israël

Verzoekers woonden in Ashdod voor hun vertrek naar België.

Ashdod bevindt zich op +/- 35 km van GAZA, zijnde een ernstig en dreigend oorlogsgebied in Israël. (zie STUK 18)

Verzoekers verkochten ook hun onroerend goed in Ashdod ingevolge deze uitgebarsten oorlog en het gevoel van onveiligheid in hun eigen thuisstad.

Het bewijs van verkoop + vertaling bevindt zich in STUK 17.

De broer van verzoeker, dhr. I. Z.(...), die nog woont in Israël geeft een verklaring over de actuele toestand in hun thuisstad Ashdod.

Zie STUK 16 :

"Since 7 October 2023 we are exposed to bombs on daily basis from Gaza, Lebanon and lately from Iran itself. We are exposed to terrorism at streets on daily basis. It became very dangerous living in south and north of Israel. People are evacuated from their homes because of massive bombs attacks. (. . .) Not safe time to live in israel this days."

Vrije vertaling :

"Sinds 7 oktober 2023 worden we dagelijks geconfronteerd met bomaanslagen vanuit Gaza, Libanon en recent ook Iran. We hebben dagelijks te maken met terrorisme op de straat. Het is zeer gevaarlijk om te wonen in Noord of Zuid-Israël. Mensen worden geëvacueerd uit hun huizen ingevolge de vele bomaanslagen. (. . .) Israël is thans geen veilige plek om te wonen."

Het is duidelijk aangetoond dat verzoekers met recht en rede vreesden voor hun eigen veiligheid door de woedende oorlog en daarom verkozen het land te verlaten.

Het is zeer begrijpelijk dat verzoekers hun dochter en schoonzoon zijn gevolgd naar België om hier een veilig leven verder te zetten.

De banden met Israël zijn duidelijk verbroken doordat verzoekers ook hun eigen woning hebben verkocht in Ashdod.

Zij waren zodoende genoodzaakt hun aanvraag tot verblijf in te dienen in België.

Dit middel is zeer ernstig en wijst op de vrees voor eigen leven van verzoekers in hun land van herkomst.

Het persoonlijk bewijs van hun terechte vrees wordt wel degelijk bijgebracht, i.t.t. de visie van DVZ.

Zij wijzen geenszins enkel naar 'algemene' informatie, doch wijzen op hun persoonlijke oude verblijfsadres én brengen bewijs van de verkochte Nwoning bij, zo ook zijn er berichten van de broer van dhr. Z. die nog ter plaatse bleef.

Dit middel dient wel degelijk ernstig te worden genomen als reden van buitengewone omstandigheid.

De situatie ter plaatse is levensbedreigend, zodat verzoekers met recht en rede wijzen op de toepassing van art. 2 EVRM.

2) MIDDEL 2 : de familiale banden met oudste dochter V. Z.

De DVZ stelde de familiale band in vraag tussen verzoekers en mevr. V. Z..

De stukken die verzoekers aanbrengen staven wel degelijk de familiale band en het feit dat V.(...) de oudste dochter is van G. (...) en R. Z. (...).

Zie STUK 19 : Bewijs ID G. Z. (...) (Israel) + vermelding dochters V. (...) en N. Z. (...). De nummers van hun ID en geboortedata komen overeen en worden duidelijk vetmeld op de identiteit van dhr. G. Z. (...).

Verzoekers zijn ook in het bezit van de geboorteakte van V. Z. (...) die eveneens duidelijk aangeeft dat R. en G. Z. (...) de ouders zijn van V. (...). (zie STUK 20)

Volledigheidshalve verklaart V. (...) nog bijkomend dat zij wel degelijk de dochter is van G. en R. Z. (...). (zie STUK 21)

Zo ook verklaart dhr. E. V. (...) dat zijn echtgenote de dochter is van verzoekers. (STUK 22)

Het is dan ook verbazend dat de DVZ blijft beweren dat deze zeer nauwe familiale band (in combinatie met haar vroegere zwangerschap en woedende oorlog), geen bijzondere omstandigheden uitmaken voor verzoekers om hun aanvraag in te dienen in België.

Enige menselijkheid en connectie met de echte wereld (waarin gezinslevens en kinderlevens op het spel staan) mag echt wel worden verwacht van een instantie van de DVZ.

Het zomaar droog afwijzen van voormelde redenen als 'onvoldoende' om een aanvraag in België in te dienen is zeer verwonderlijk.

Een gevoel van verbondenheid en veiligheid die verzoekers zeer spoedig wensten op te zoeken in België en zeer logisch en ten eerste te rechtvaardigen!

V. (...) heeft momenteel een recht op verblijf gelet op haar lopende procedure gezinshereniging met haar echtgenoot dhr. E. V. (...),

Na hun vertrek uit Israël is het logisch dat de familie zich wil verenigen in België, waar zij allen dicht bij elkaar wonen.

Verzoekers wonen zodoende graag dicht bij hun oudste dochter en haar gezin.

De jongste dochter van verzoekers gaat hier ook naar school.

De buitengewone omstandigheden van nauwe familiale banden en zoektocht naar veiligheid hier in België zijn wel degelijk bewezen.

Het is onduidelijk welke 'bijkomende rechtsregel' DVZ op dit punt zoekt.

Het gaat nog steeds om mensen achter de dossiers, geen zoveelste formele reden zoeken om een dossier af te wijzen op grond van onontvankelijkheid...

Gezien de ernstige omstandigheden in hun thuisland en vroegere woonplaats, hebben verzoekers er werkelijk alles aan gedaan zoveel mogelijk stukken te verzamelen ter staving van hun verzoek.

Dit verzoek wordt door DVZ veel te eenvoudig en formalistisch van de hand gewezen,

3) MIDDEL 3 : Banden van integratie in België

Sedert hun aankomst in België zijn verzoekers aan het werken aan hun integratie in België.

Het gezin huurt een appartement te Antwerpen (Belgiëlei 84, 7e verdieping, 2000 Antwerpen).

De huur nam een aanvang op 01.08.2023.

Verzoekers verkochten hun woning te Israël Ashdod in de toekomst ook in België hun eigen onroerend goed te kunnen aankopen en bewonen.

Dhr. Z. (...) werkt als beurshandelaar / trader en heeft voldoende inkomsten om een goed bestaan voor zijn gezin uit te bouwen. Men heeft op geen enkele wijze nood aan steun van de Belgische overheid. Zij zijn volledig zelf bedruipend en werkzaam vanuit België.

De jongste dochter N. (...) gaat ook naar school in de Tachkemoni school en volgt alle lessen in het Nederlands.

Verzoekers maken ook sinds hun aankomst in België actief deel uit van de Israëlische gemeenschap en zijn vast lid van de "Gemeente van Antwerpen". Zie STUK 12

Hun geloofsbelijdenis bevindt zich thans dan ook volledig in België.

Ook vrienden van verzoekers bevestigen dat zij een vast deel uit maken van de gemeenschap. (zie STUK 14)

Gelet op al deze factoren, is het voor verzoekers thans onmogelijk om terug te keren naar Israël om aldaar hun aanvraag tot verblijf in te dienen.

Niet enkel is de situatie in hun thuisstad zeer onveilig, doch zij hebben in België duidelijke familiale en sociale banden opgebouwd, die zij thans geenszins zomaar kunnen verbreken.

Verzoekers verzoeken dan ook dat hun aanvraag wel degelijk ONTVANKELIJK wordt verklaard.

BESLUIT

Gelet op het voorgaande zijn er duidelijk voldoende redenen en grondslagen om het verzoek van verzoekers tot regularisatie in België ontvankelijk te verklaren.

2. Aangaande de gezondheid van het beroep

Op de gegrondheid van de aanvraag van verzoekers werd niet ingegaan door de DVZ en verzoekers verwijzen dan ook naar hun regularisatieaanvraag d.d. 20.02.2024.”

3.2. De Raad stelt vast dat het middel enkel op duidelijke wijze wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing. Wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, bevat het verzoekschrift geen enkele kritiek dat op enige wijze gekoppeld kan worden aan een concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van de bestreden bevelen tot het verlaten van het grondgebied betreft. *In fine* het verzoekschrift vorderen verzoekers bovendien de nietigverklaring van “*de bestreden beslissing*”, en uit de voorafgaandelijke uiteenzetting in het inleidende verzoekschrift blijkt dat verzoekers hierbij enkel refereren naar de beslissing waarbij hun machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Daar verzoekers geen concrete grieven hebben aangevoerd tegen de tweede en derde bestreden beslissing, is het middel voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, ongegrond.

Het middel wordt verder enkel onderzocht met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing en dat verzoekers eveneens geschonden achten.

3.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.

3.5. Verzoekers geven aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling dat geen buitengewone omstandigheden blijken. Zij betwisten vooreerst de beoordeling door de gemachtigde van de actuele situatie in Israël. Onder verwijzing naar een aan hun verzoekschrift toegevoegde uitprint van Google Maps (stuk 18), benadrukken zij dat zij afkomstig zijn van de stad Ashdod, *“zijnde een ernstig en dreigend oorlogsgebied in Israël”* dat zich op ongeveer 35 kilometer van de Gazastrook bevindt. Zij voeren verder aan dat zij ingevolge de uitgebarsten oorlog en het gevoel van onveiligheid in hun eigen thuisstad hun woning in Ashdod verkocht hebben. Ter staving hiervan voegen zij een bewijs van verkoop van hun woning toe (stuk 17). Zij voegen verder een verklaring toe waarin de broer van verzoeker, die heden nog in Israël woont, de actuele situatie in de stad Ashdod toelicht (stuk 16). Verzoekers menen dat zij afdoende hebben aangetoond dat zij met recht en rede vreesden voor hun eigen veiligheid door de woedende oorlog en daarom verkozen het land te verlaten. Zij benadrukken dat hun banden met Israël duidelijk zijn verbroken doordat zij hun eigen woning hebben verkocht, en zij zodoende genoodzaakt waren hun verblijfsaanvraag in België in te dienen. In tegenstelling tot wat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt, hebben zij niet enkel naar algemene informatie verwezen, doch ook *“het persoonlijk bewijs van hun terechte vrees”* bijgebracht, aldus verzoekers. Verzoekers menen dat de situatie ter plaatse levensbedreigend is, zodat zij *“met recht en rede wijzen op de toepassing van artikel 2 EVRM.”*

Verzoekers benadrukken vervolgens dat hun jongste dochter N.(...) hier naar school gaat, dat zij werken aan hun integratie in België, dat zij een appartement huren in Antwerpen, dat zij hun woning in Israël verkochten om in de toekomst ook in België een onroerend goed te kunnen aankopen, dat zij geen nood hebben aan steun van de Belgische overheid, dat zij volledig zelf bedruipend zijn, dat zij actief deel uitmaken van de Israëlische gemeenschap, dat zij vast lid zijn van de “Gemeente van Antwerpen”, en dat hun geloofsbelijdenis zich thans volledig in België bevindt.

3.5.1. Daar waar verzoekers in hun synthesesemorie de schending aanhalen van artikel 2 van het EVRM aanvoeren, dringt de vaststelling zich op dat zij nergens in hun inleidende verzoekschrift de schending van

deze verdragsbepaling hebben opgeworpen, zodat dit een nieuw middel betreft dat pas voor het eerst in de synthesesemorie wordt aangevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen geen andere middelen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet definieert de synthesesemorie verder als een procedurestuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”* en laat dus ook geen uitbreiding van de middelen in het inleidende verzoekschrift toe.

Het in het kader van de voorliggende synthesesemorie nieuw ontwikkelde middel kon reeds naar voor worden gebracht in het inleidende verzoekschrift, zodat het laatstijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). Er blijkt niet dat verzoekers dit nieuwe middel, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesesemorie kunnen inroepen.

Dit middel is dan ook onontvankelijk.

3.5.2. Wat de actuele situatie in Israël betreft, voerden verzoekers in hun machtigingsaanvraag het volgende aan:

“Oorlog situatie in Israël : Ten slotte mag ook de actuele situatie in Israël niet worden vergeten. Het land bevindt zich thans reeds maandenlang in een staat van oorlog met Palestina. De situatie is uitermate onveilig om terug te keren. Zodoende kan geenszins van verzoekers worden verwacht dat zij de verplaatsing naar Israël zouden maken om een aanvraag te doen. Dit omwille van de duidelijke humanitaire redenen die spelen. vallende onder art. 2 (Recht op leven). art. 5 (Recht op vrijheid en veiligheid). zo ook en meer specifiek op grond van art. 15 (Afwijking in geval van noodtoestand).”

In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat op basis van dit betoog nog niet wordt aangetoond waarom het bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk zou zijn terug te keren naar het herkomstland om van daaruit de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Concreet motiveert de gemachtigde als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op de actuele situatie in Israël (waar er reeds maandenlang een staat van oorlog met Palestina zou heersen, waar het uitermate onveilig zou zijn). In dit kader beroepen zij zich op artikel 2, artikel 5 en artikel 15 van het EVRM. Echter, deze verwijzing kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie en betrokkenen geen enkel begin van persoonlijk bewijs voorleggen dat zij geraakt zullen worden door de aangehaalde situatie. Verzoekers beperken zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zouden vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen menen verder dat een terugkeer naar Israël een schending zou inhouden van artikel 5, artikel 2 en artikel 15 van het EVRM. Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid. Huidige beslissing houdt echter geen beslissingen tot vrijheidsberoving in noch zijn er concrete aanwijzingen dat verzoekers in hun herkomstland van hun vrijheid dreigt te worden beroofd of hun vrijheid en veiligheid er zijn bedreigd. (RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van art. 2 EVRM: recht op leven en art. 15 EVRM: afwijking in geval van noodtoestand, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat deze rechten zouden geschonden worden.”

De Raad acht dit motief niet kennelijk onredelijk of foutief, nu nergens uit de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch uit enig ander stuk vervat in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers concrete elementen hebben aangebracht die erop wijzen dat zij persoonlijk geraakt zouden worden door het conflict in de Gazastrook. Daar waar zij heden in hun synthesesemorie aanhalen dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie hun woning in de stad Ashdod dienden te verkopen, en vervolgens verwijzen naar verklaring van de broer van verzoeker over de situatie aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekers deze elementen niet hebben aangehaald in hun verblijfsaanvraag. Evenmin hebben zij de thans aan hun verzoekschrift toegevoegde stukken 16 tot en met 18 aan de gemachtigde voorgelegd.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het uitgangspunt van de beoordeling of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt of het voor hen bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geijkte procedure de aanvraag is die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de

aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Verzoekers kunnen deze niet eerder aangehaalde elementen daarenboven niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en/of stukken die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

3.5.3. Waar verzoekers verwijzen naar het gegeven dat hun jongste dochter N. (...) in Antwerpen naar school gaat en er lessen volgt in het Nederlands, leest de Raad in de eerste bestreden beslissing:

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien wijzen we er op dat hun dochter reeds vijftien jaar was aankomst, zodat redelijkerwijs aangenomen mag worden dat zij reeds verschillende jaren scholing genoten heeft in het land van herkomst en haar scholing aldaar probleemloos kan verderzetten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers laten na op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van de verwerende partij op grond waarvan geoordeeld wordt dat de scholing van hun dochter niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden, kennelijk onredelijk of foutief zouden zijn. Verzoekers herhalen weliswaar dat hun dochter naar school gaat in België, doch betwisten niet dat hun dochter reeds scholing in Israël heeft genoten, noch dat zij geen gespecialiseerd onderwijs nodig heeft of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft. Het kan verder worden aangenomen dat het kind, dat in 2008 in Israël is geboren en pas sinds augustus 2023 in België verblijft, nog een band heeft met haar herkomstland en vlot opnieuw aansluiting kan vinden in een school aldaar. De Raad sluit zich dan ook aan bij de vaststelling van de verwerende partij dat nergens uit blijkt dat de dochter van verzoekers niet in het herkomstland naar school kan, zodat dit element niet rechtvaardigt waarom verzoekers hun aanvraag tot machtiging indienen in België.

3.5.4. In de mate dat verzoekers betogen dat de door hen aangevoerde elementen van integratie in België juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, herhaalt en benadrukt de Raad dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, waarbij de verwerende partij in een eerste fase dient na te gaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij in een tweede fase overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. Louter verwijzen naar hun integratie in België volstaat hiertoe niet. Immers, het gegeven dat verzoekers banden hebben in België verhindert op zich niet dat zij tijdelijk terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Bovendien impliceert het feit dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verwerende partij wijst er dan ook *in fine* van de eerste bestreden beslissing terecht op dat elementen van integratie wezenlijk betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en dat deze elementen niet rechtvaardigen waarom de aanvraag in niet in het herkomstland kan worden ingediend. Het standpunt van verwerende partij stemt overigens overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad van State preciseerde immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen” de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*” Aangezien integratie op zich in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan verzoekers toe om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat daar in hun specifieke geval anders over moet worden geoordeeld. Zij dienen met andere woorden concreet aannemelijk te maken dat er elementen zijn die voortvloeien uit hun integratie die ervoor zorgen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn.

Verzoekers slagen er evenwel niet in te verhelderen op welke wijze hun verblijf en hun banden in België een (tijdelijke) terugkeer naar Israël zouden bemoeilijken of het hen onmogelijk maken om aldaar via de geijkte

procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Door te wijzen op hun banden met België, en derhalve in wezen louter te volharden dat de elementen die zij in hun aanvraag hebben uiteengezet wel in aanmerking moeten genomen worden als buitengewone omstandigheden, tonen zij niet aan dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag bepaalde elementen heeft veronachtzaamd, noch dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheidsfase. In de mate dat verzoekers ter staving van hun betoog verwijzen naar een huurovereenkomst afgesloten te Antwerpen (stuk 7), getuigenverklaringen van vrienden en familie (stukken 14, 21 en 22), alsook naar een brief van de Israëlsche Gemeente te Antwerpen (stuk 12) dient de Raad er andermaal op te wijzen dat verzoekers deze stukken niet hebben voorgelegd aan de gemachtigde, zodat ook de Raad in zijn hoedanigheid van annulatierechter hier geen rekening mee kan houden bij het beoordelen van de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

3.5.5. Daar waar verzoekers nog betogen dat zij hun banden met Israël duidelijk verbroken hebben, motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niet zomaar de draad zouden kunnen oppikken omdat zij niemand kennen in Israël. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Bovendien verblijven betrokkenen pas sinds de zomer van 2023 in België. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 52 jaar voor mijnheer, ruim 47 jaar voor mevrouw en ruim 15 jaar voor hun dochter in Israël en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekers sinds de zomer van 2023 in België verblijven. Dit stemt overeen met de gegevens in het administratief dossier, in het bijzonder met de door hen voorgelegde paspoorten. Hieruit blijkt dat verzoekers eerder reeds tweemaal kortstondig naar België zijn gereisd, namelijk van 3 april 2023 tot en met 12 april 2023 en van 21 juni 2023 tot en met 2 juli 2023, en dat zij op 23 augustus 2023 opnieuw naar België zijn gekomen, waar zij sindsdien verblijven. Aldus verblijven zij op het moment van het treffen van de eerste bestreden beslissing nog maar één jaar en één maand ononderbroken in België. Dit kort verblijf op het Belgische grondgebied kan bezwaarlijk vergeleken worden met het verblijf in het herkomstland, alwaar verzoekers respectievelijk zevenenveertig en tweeënvijftig jaar verbleven hebben, en waar ook hun dochter N. (...) geboren is en tot de leeftijd van vijftien jaar heeft gewoond. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat er aangenomen wordt dat verzoekers in hun land van herkomst nog steeds over een netwerk beschikken waarop zij indien nodig kunnen terugvallen. Door enkel te beweren dat zij hun banden met Israël verbroken hebben en te wijzen op de verkoop van hun woning in Ashdod, tonen verzoekers geenszins het tegendeel aan. Immers, daargelaten de vaststelling dat verzoekers in hun machtigingsaanvraag geen melding hebben gemaakt van deze verkoop, is het loutere feit dat zij niet langer over een onroerend goed in het herkomstland zouden beschikken niet van aard om aan te tonen dat zij geen familieleden, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Israël bij wie zij tijdelijk zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over hun aanvraag.

3.5.6. In zoverre verzoekers nog opmerken dat niet werd ingegaan op de gegrondheid van de aanvraag, merkt de Raad op dat – nu verzoekers niet aantonen dat verwerende partij ten onrechte geen buitengewone omstandigheden heeft weerhouden – niet blijkt dat hiertoe enige noodzaak bestond.

3.5.7. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.6. Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wijzen verzoekers erop dat zij familiale banden hebben met België, en meer bepaald via hun oudste dochter V. (...) die over een recht op verblijf beschikt gelet op haar lopende procedure gezinshereniging. Ter staving van de familiale band tussen verzoekers en V. Z. (...) verwijzen verzoekers naar de stukken 19 tot en met 22 toegevoegd aan hun verzoekschrift. Zij betogen dat het logisch is dat de familie zich na het vertrek uit Israël wil verenigen in België, waar zij allen dicht bij elkaar wonen. Zij benadrukken verder dat hun dochter N. (...) hier naar school gaat, dat zij werken aan hun integratie in België, dat zij een appartement huren in Antwerpen, dat zij hun woning in Israël verkochten om in de toekomst ook in België een onroerend goed te kunnen aankopen, dat zij geen nood hebben aan steun van de Belgische overheid, dat zij volledig zelf bedruipend zijn, dat zij actief deel uitmaken van de Israëlsche gemeenschap, dat zij vast lid zijn van de “Gemeente van Antwerpen”, en dat hun geloofsbelijdenis zich thans volledig in België bevindt.

3.6.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101)

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie-of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder benadrukt het EHRM dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dus een feitenkwestie.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.6.2. De gemachtigde motiveert aangaande het door verzoekers aangehaalde privé- en gezins-of familieleven in België concreet als volgt:

“ Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste dochter in België zou wonen, gehuwd zou zijn met een Belg en in verwachting zou zijn van haar eerste kind. Ter staving hiervan leggen zij het resultaat van een bloedanalyse dd. 12.01.2024 van hun oudste dochter voor. Echter, we merken op dat betrokkenen de verwantschap met hun dochter op geen enkele manier aantonen. Verder merken we op dat hun vermeende dochter niet over enig verblijfsrecht beschikt daar haar aanvraag gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, negatief werd afgesloten op 07.06.2024. Tenslotte wijzen we er op dat uit de voorgelegde bloedanalyse niet kan blijken dat hun dochter inderdaad zwanger zou zijn, dit wordt niet zo geattesteerd door een arts bevoegd om de bloedanalyse te interpreteren. Het louter voorleggen van een bloedanalyse is onvoldoende. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun gezins-en privéleven. Zij zouden zeer sterke familiale banden hebben met België via hun dochter en eveneens onderdeel vormen van de Israëlitische gemeenschap in Antwerpen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen verwijzen naar de aanwezigheid van hun dochter en haar Belgische echtgenoot. Echter, we stellen vast dat betrokkenen de verwantschap met hun dochter niet aantonen, evenmin is er sprake van samenwoning met dit familielid. Bovendien beschikt hun dochter evenmin over enig verblijfsrecht daar haar aanvraag gezinshereniging, in functie van haar Belgische echtgenoot, werd geweigerd op 07.06.2024. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroepen betrokkenen zich niet op dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid noch worden ze aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending zou vormen van artikel 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Israël uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter

voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

3.6.3. Uit voormelde motieven blijkt dat de gemachtigde in de eerste plaats motiveert dat de verwantschapsband waarop verzoekers zich beroepen, niet is bewezen. In het kader van de huidige beroepsprocedure brengen verzoekers verschillende bewijsstukken bij waaruit de verwantschap met hun vermeende dochter V. Z. (...) zou moeten blijken. Andermaal dient de Raad vast te stellen dat verzoekers deze stukken niet hebben voorgelegd aan de verwerende partij. De Raad benadrukt nogmaals dat hij zich voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, en bijgevolg geen rekening kan houden met die stukken die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

De Raad wijst er vervolgens op dat, zelfs in de hypothese dat moet worden aangenomen dat V. Z. (...) daadwerkelijk de oudste dochter is van verzoekers, de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, waaronder de banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 15 juli 2003 Mokrani/Frankrijk, 2003, § 33; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland § 97; EHRM 17 februari 2009 Onur/Verenigd Koninkrijk, § 45; EHRM 20 december 2011, A.H. Khan v. the United Kingdom, § 32). De relatie tussen verzoekers en hun (vermeende) meerderjarige dochter moet aldus de gebruikelijke affectieve banden die tussen familieleden bestaan overstijgen, opdat deze banden als gezins- of familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verweerder stelt blijkens de eerste bestreden beslissing vast dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid niet wordt aangetoond. Door louter te herhalen dat hun oudste dochter ook in België verblijft, brengen verzoekers geen concrete elementen aan die toelaten hierover anders te oordelen. Het betoog van verzoekers dat zij nauwe familiale banden hebben is evenmin voldoende om een beschermenswaardig familieleven aan te tonen. Het hebben van een hechte band met volwassen familieleden overstijgt immers niet de gebruikelijke affectieve banden en wijst op zich niet op een bijzondere afhankelijkheid.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat verzoekers het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aantonen, en dat hun betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling van de verwerende partij dat er op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing geen elementen met betrekking tot het gezins- of familieleven zijn die verzoekers verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in hun herkomstland in te dienen.

3.6.4. In de mate dat verzoekers wijzen op de banden die zij in België hebben opgebouwd – in het bijzonder de scholing van hun jongste dochter, hun actieve deelname aan de Israëlsche gemeenschap, hun lidmaatschap van de Gemeente van Antwerpen, en hun sociale banden – merkt de Raad op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet zozeer het bestaan van een privéleven in België betwist, doch oordeelt dat er geen sprake is van een privéleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM teweegbrengt. De gemachtigde heeft er dienaangaande op gewezen dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen; dat verzoekers niet aantonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen; dat verzoekers met andere woorden niet aantonen dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Israël uitgesloten is; dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, maar enkel tot gevolg heeft dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten; en dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van verzoekers niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het komt aldus aan verzoekers toe om aan te tonen waarom een tijdelijke terugkeer in hun specifieke geval alsnog een schending zou opleveren van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er daarbij op dat aangezien verzoekers geen duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoekers op het grondgebied te laten verblijven zodat zij hun privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt verder dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, zoals *in casu*, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 28 juni 2011, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, § 78-79; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. Verzoekers moeten derhalve aantonen dat zij in België een privéleven hebben dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke terugkeer om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen.

Met het louter herhalen van de door hen aangehaalde elementen van integratie in België tonen verzoekers evenwel niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat de banden die zij in en met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Daar waar verzoekers benadrukken dat zij sinds hun aankomst werken aan hun integratie, wijst de Raad erop dat verzoekers nooit werden gemachtigd tot verblijf en er dus niet op konden vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren. Bovendien moesten zij zich bewust zijn van het feit dat zij, na het verstrijken van de termijn van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, dienden terug te keren naar Israël. Ze dienden er dus van op de hoogte te zijn dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan, zodat ze er niet op konden vertrouwen dat de relaties die zij tot op heden opbouwden, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid. Verzoekers overtuigen verder niet dat een verderzetting van het privéleven – inclusief de scholing van hun dochter – niet mogelijk is in het herkomstland. Het weze herhaald dat verzoekers op het moment van het treffen van de eerste bestreden beslissing nog maar één jaar en één maand in België verbleven. Een dergelijk kort en bovendien deels illegaal, minstens precair verblijf kan bezwaarlijk vergeleken worden met het verblijf in het herkomstland, alwaar verzoekers respectievelijk zevenenvestig en tweeënvijftig jaar verbleven hebben, en waar ook hun jongste dochter NIKOL geboren is en tot de leeftijd van vijftien jaar heeft gewoond.

In de voorliggende omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar hun herkomstland met het oog op het vervullen van de vereiste formaliteiten hun privéleven en dat van hun jongste dochter in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.6.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------